

A senkik páholyában

Itt a senkik páholyában
sok az ember, hej, de sok:
itt, a senkik páholyában
ülnek csak az okosok.

Lenn a vak, poros porondon
vad tusákat játszanak,
akik égő, értük élő
honfiaknak látszanak.

Villog a vér, repül a kóc
pofon csattan, döng a hát, -
mi csak nézzük, unott dühvel,
mint bolondok cirkuszát.

Kinek mi jár, itt tudják csak,
ki köztünk él, érti meg:
innen nézve nincs kalapja
és ruhája senkinek.

Átal-látunk és lehántunk
gőgös bundát, cingulust,
letépjük a gyöngé selymet
és a csontig le a húst,

ott a csontnál látszik meg, hogy
ki gerince a kemény
ott válik el, ki az ember,
ki a hitvány, ki legény.

Nem hiszünk már a jeleknek,
mert hazudnak a jelek,
a gonoszok kitanulták
és mögöttük rejlenek.

Hitet akarsz látni bennünk?
Bontsd ki hát a homlokod,
bontsd ki akkor melled is, hol
a szíved kell hordanod.

Mi szemünkben, mi szívünkben
csak az lehet nagy, aki
megtanulta meztelenül